

Arrest

nr. 213 760 van 11 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 oktober 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 oktober 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd gehoord op 16 november 2018.

1.3. Op 22 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, § 1 tweede en derde lid). Deze beslissing werd op 23 november 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 1 november 1991 in de stad Al Hoceima in de gelijknamige provincie in Marokko. U heeft de Marokkaanse nationaliteit, bent Amazigh van etnie en soennitisch moslim. U woonde tot 2012 in de stad Al Hoceima en verbleef nadien tot uw vertrek uit Marokko met uw moeder in het huis van uw zus N.(...) in Beni Bouayach in de provincie Al Hoceima. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U nam vanaf eind november 2016 deel aan de Hirak-betogingen voor de rechten van de Amazigh. Op 19 april 2017 vroeg u in het Spaans consulaat in Nador een visum om er te werken. U kreeg een toeristenvisum voor 6 maanden en vertrok op 13 of 14 mei 2017 naar Spanje. U werkte er een maand in de landbouw en nam tijdens uw verblijf in Spanje ook deel aan manifestaties van de Hirak-beweging. U keerde vervolgens in juli 2017 een tiental dagen terug naar Beni Bouayach en ging er opnieuw naar twee betogingen. In augustus 2017 verliet u Marokko definitief omdat u bang was gearresteerd te worden omwille van uw deelname aan de Hirak-betogingen.

Op 23 oktober 2017 reisde u van Spanje naar België om hier werk te zoeken. Op 19 mei 2018 werd u door de Belgische autoriteiten aangehouden voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en een dag later werd u overgebracht naar de gevangenis waar u verbleef tot 4 oktober 2018. U werd door de Dienst Vreemdelingenzaken weerhouden en naar het gesloten centrum overgebracht teneinde u van het grondgebied te verwijderen.

Uw repatriëring naar Marokko stond gepland op 17 oktober 2018, maar moest worden geannuleerd omdat u op 15 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U stelt nu bescherming aan te vragen omdat u de Marokkaanse autoriteiten vreest omwille van uw deelname aan de betogingen van de Hirak-beweging voor de rechten van de Amazigh. U voegt toe dat u in België werk wilt vinden en hier een toekomst wilt uitbouwen.

U legt een attest van woonst uit Spanje voor ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 9 november 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw terugdrijving of verwijdering, uit te stellen of te verijdelen, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Er dient na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wijst het CGVS er op dat u pas op 15 oktober 2018, twee dagen voor de geplande repatriëring, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U verklaart nochtans dat u Marokko al in augustus 2017 verliet uit vrees voor de autoriteiten en dat u sinds oktober 2017 in België verblijft (CGVS p.8). Deze vaststelling wijst erop dat u effectief geen nood hebt aan internationale bescherming, maar er enkel op uit bent de op handen zijnde repatriëring te laten annuleren en uw verblijf hier te verlengen.

Daarnaast heeft u initieel valse identiteitsgegevens doorgegeven aan de Belgische autoriteiten hetgeen op zich uiteraard ook al een negatieve indicatie inhoudt (CGVS, p.9).

Bovendien zijn uw verklaringen over uw vrees voor de Marokkaanse autoriteiten omwille van uw deelname aan de Hirak-betogingen niet geloofwaardig.

Hoewel u tussen eind 2016 tot mei 2017 zeer vaak deelnam aan de betogingen, was het pas bij uw terugkeer naar Al Hoceima (in juli/augustus 2017) dat u de autoriteiten begon te vrezen omdat u hoorde dat verschillende jongeren gearresteerd werden (CGVS pp.4-6). U verklaart expliciet dat uw vertrek in mei 2017 niets te maken had met de betogingen en dat u naar Spanje ging om er werk te zoeken (CGVS p.8). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u in met geen woord rept over deze terugkeer naar Marokko toen u uw verzoek om internationale bescherming indiende bij DVZ, noch bij de vraag van DVZ om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht, noch bij de vraag om een overzicht van uw verblijfplaatsen sinds uw eerste vertrek uit Marokko te geven (vragenlijst punt 5, dd.19/10/2018; verklaring DVZ punt 31 dd. 19/10/2018). Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd, verklaart u dat u uw terugkeer niet vermeldde omdat u hier geen vraag over kreeg (CGVS p.9), wat dus niet klopt. U wijst er vervolgens ook op dat u de tolk niet goed begreep (CGVS p.9), terwijl u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud de kans kreeg om opmerkingen te formuleren over de vragenlijst en hier niet op inging (CGVS p.2). Dat u initieel uw terugkeer naar Marokko niet vermeldt om later te verklaren dat het juist bij uw terugkeer was dat u besliste Marokko te verlaten uit vrees voor de autoriteiten, doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald doordat u verklaart dat Nasser Zefzafi, de leider van de Hirak-beweging, nog niet gearresteerd was in de periode van uw terugkeer naar Marokko (juli/augustus 2017) maar dat hij wel al gezocht werd (CGVS p.4). Uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier, blijkt echter dat Nasser Zefzafi al in mei 2017 gearresteerd werd en ook uzelf verklaart later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u denkt dat Zefzafi eind juni gearresteerd werd (CGVS p. 6). Het is niet geloofwaardig dat u zo betrokken zou zijn bij de Hirak-beweging maar zich niet meer zou kunnen herinneren dat de leider reeds in de gevangenis zat toen u in de zomer van 2017 naar Al Hoceima terugkeerde en er bovendien nog deelnam aan betogingen.

U verklaart verder dat u dacht dat het geen probleem zou zijn om terug te keren en dat u zich pas bij uw terugkeer van tien dagen in juli/augustus 2017 realiseerde dat het niet meer veilig was voor u om in Marokko te verblijven omdat verschillende van uw vrienden werden gearresteerd omwille van hun aanwezigheid bij de protesten (CGVS p.4). Deze verklaringen houden geen steek. De leider Nasser Zefzafi en verschillende van uw vrienden werden namelijk al gearresteerd vóór uw terugkeer de zomer van 2017 en uit informatie blijkt dat al honderden manifestanten gearresteerd werden in de periode mei-juli 2017 (CGVS p.6; informatie toegevoegd aan het dossier). Dat u, die volgens uw verklaringen via facebook en what's app in contact stond met de Hirakbeweging, zich pas bewust werd van de situatie toen u effectief terug in Marokko was, is niet geloofwaardig (CGVS pp.4,6-7).

Tot slot wijst het CGVS er op dat u uw relaas op geen enkele manier staft met documenten. U verklaart nochtans dat u deelnam aan vele betogingen en dat u zeker moet voorkomen op filmpjes en foto's die circuleren op de sociale media (CGVS pp.5,7-8). Op de vraag waar het CGVS deze documenten kan terugvinden, antwoordt u vaag dat u weet dat er video's circuleren, maar u laat na om concrete aanwijzingen te geven of deze beelden aan het CGVS te bezorgen (CGVS p.8). Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn verzoek om internationale bescherming te staven. De desinteresse die u hebt tentoongespreid ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat u Marokko verliet met reispas en visum hetgeen er niet op wijst dat u door de Marokkaanse autoriteiten geseind stond (DVZ, vragenlijst, vraag 5).

Omwille van bovenstaande redenen kan geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor de Marokkaanse autoriteiten door uw aanwezigheid op manifestaties van de Hirak-beweging.

Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet u worden toegekend.

Het attest van woonst dat werd opgesteld door de Stad Madrid heeft geen invloed op bovenstaande beslissing. Het CGVS trekt niet in twijfel dat u in Madrid heeft verbleven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat kort in op wat de materiële motiveringsplicht inhoudt en voert op algemene wijze aan dat de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Waar in de bestreden beslissing verzoeker verweten wordt laattijdig een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, oppert verzoeker dat hij zich veilig voelde in België, ver weg van zijn problemen. Hij vervolgt dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het gesloten centrum toen hij besepte dat hij teruggestuurd zou worden naar het land waar zijn leven in gevaar is.

Dat hij een aantal zaken niet heeft vermeld op de DVZ, wijt verzoeker aan het feit dat hij er geen grondig gehoor kreeg. Verzoeker stelt dat hij ervan uitging dat hij tijdens het gehoor op het CGVS uitgebreid zou kunnen ingaan op zijn problemen. Ook wijst hij er op dat hij pas op het CGVS werd bijgestaan door een raadsman en hij de mogelijkheid kreeg om in detail in te gaan op zijn problemen en zijn vrees.

Verder stelt verzoeker dat dat verwerende partij op geen enkel ogenblik zijn politiek profiel zijn deelname aan de verschillende manifestaties in twijfel trekt en argumenteert als volgt: *"Verwerende partij vindt het enkel 'vreemd' dat verzoekende partij terug zou keren naar Marokko terwijl er tientallen vrienden van haar evenals de leider van Hirat-beweging reeds voordien opgepakt waren. Verzoekende partij kon pas de ernst van de problemen en het gevaar voor haar leven inschatten op het ogenblik dat zij terug was in Marokko. Al snel besepte zij dat ook zij een imminent gevaar liep indien zij in Marokko bleef en stelde alles in het werk om er zo snel mogelijk te vluchten. Verzoekende partij keerde in juli 2017 terug naar Marokko. De betogers werden in die periode opgepakt. In die periode was alles er chaos. Het is natuurlijk makkelijk om post facto te stellen dat de betogers in mei/juni werden opgepakt en het vreemd zou zijn dat verzoekende partij in juli 2017 terugkeerde naar Marokko. Zij kon op dat ogenblik nog niet goed inschatten wat het gevaar precies was en welk risico zij zelf riep. Zoals hierboven reeds aangehaald, besepte zij dat op het ogenblik zij aankwam in Marokko en besliste onmiddellijk om het land te verlaten. Haar leven was en is in gevaar in Marokko."*

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Aan het verzoekschrift worden geen stavingsstukken gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd omdat (i) verzoeker laattijdig internationale bescherming verzoekt met het oog om zijn nakende repatriëring uit te stellen of te verijdelen, (ii) hij initieel valse identiteitsgegevens heeft doorgegeven aan de Belgische autoriteiten, (iii) zijn verklaringen over zijn vrees voor de Marokkaanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan de Hirak-betogingen niet geloofwaardig zijn gelet op a) hij initieel zijn terugkeer naar Marokko niet vermeldt om later te verklaren dat het juist bij zijn terugkeer was dat hij besliste Marokko te verlaten uit vrees voor de autoriteiten, b) het niet geloofwaardig is dat

verzoeker zo betrokken zou zijn bij de Hirak-beweging maar zich niet meer zou kunnen herinneren dat de leider reeds in de gevangenis zat toen verzoeker in de zomer van 2017 naar Al Hoceima terugkeerde en er bovendien nog deelnam aan betogingen, c) het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen via facebook en what's app in contact stond met de Hirakbeweging, zich pas bewust werd van de situatie toen hij effectief terug in Marokko was, en (iv) verzoeker zijn relaas op geen enkele manier staft met documenten.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geenszins aantoonbaar een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Zo vormt het gegeven dat verzoeker pas op 15 oktober 2018, twee dagen voor de geplande repatriëring, in België besloot internationale bescherming aan te vragen terwijl hij Marokko al in augustus 2017 verliet uit vrees voor de autoriteiten en hij sinds oktober 2017 in België verblijft, een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de bevoegde instanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker zich veilig waande in België, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat de vaststelling dat verzoeker initieel zijn terugkeer naar Marokko niet vermeldt om later te verklaren dat het juist bij zijn terugkeer was dat hij besliste Marokko te verlaten uit vrees voor de autoriteiten, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker werpt op dat hij geen grondig gehoor kreeg bij de DVZ en hij ervan uitging dat hij tijdens het gehoor op het CGVS uitgebreid zou kunnen ingaan op zijn problemen. Zijn betoog verklaart, noch rechtvaardigt echter het (tijdens het interview) op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke verzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de procedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Het feit dat verzoeker bij de DVZ nog niet werd bijgestaan door een advocaat, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker werd er bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem verwacht wordt dat hij *“nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom”* hij *“bij (...) terugkeer problemen vreest of riskeert”* en *“in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (CGVS vragenlijst, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van zijn terugkeer naar Marokko temeer het juist bij zijn terugkeer was dat hij besliste Marokko te verlaten uit vrees voor de autoriteiten. Dat verzoeker noch bij de vraag van de DVZ om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht, noch bij de vraag om een overzicht van zijn verblijfplaatsen sinds zijn eerste vertrek uit Marokko te geven (CGVS vragenlijst punt 5, dd.19/10/2018; verklaring DVZ punt 31 dd. 19/10/2018), enig gewag gemaakt heeft over deze terugkeer naar Marokko, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in de verklaringen zoals gedaan tijdens het gehoor op het CGVS hiertoe geen soelaas biedt.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor de Marokkaanse autoriteiten door zijn aanwezigheid op manifestaties van de Hirak-beweging, wordt verder onderbouwd door de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen via facebook en what's app in contact stond met de Hirak-beweging, zich pas bewust werd van de onveilige situatie voor manifestanten toen hij effectief terug in Marokko was, terwijl de leider Nasser Zefzafi en verschillende

van zijn vrienden al gearresteerd werden vóór zijn terugkeer de zomer van 2017 (notities persoonlijk onderhoud 16 november 2018, p. 6) en uit informatie blijkt dat al honderden manifestanten gearresteerd werden in de periode mei-juli 2017. Het louter volharden in de eerder afgelegde verklaringen dat hij de ernst van de problemen en het gevaar voor zijn leven pas kon inschatten op het ogenblik dat hij terug in Marokko was, is niet van aard om het desbetreffende motief van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS